

ΝΙΚΟΣ ΛΥΓΕΡΟΣ

Τα ερείπια του μέλλοντος

Μέρος Β'

Το σπίτι με τα πιάτα στους τοίχους

Ο δρόμος ήταν μακρύς κι ήσυχος. Υπήρχαν μόνο σπίτια στη σειρά. Καμιά κίνηση. Δεν ήταν όμως νεκρός. Περπατούσαν αργά. Εκείνη δεν μπορούσε πιο γρήγορα. Κάθε τόσο και λιγάκι σταματούσαν. Η θέα ήταν πάντα θέμα συζήτησης. Το βλέμμα της ήταν καλλιτεχνικό. Δεν ήθελε την ασχήμια. Αλλά ήταν ικανή να βρει το όμορφο και μέσα στα σκουπίδια της κοινωνίας. Ηθελε γι' αυτό το λόγο να της δείξει το σπίτι με τα πιάτα στους τοίχους. Ηξεραν κι οι δύο τους για τα Azulejos της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, μα εδώ τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

- Έχεις δίκιο. Έχει κάτι.
- Αυτό πιστεύω κι εγώ.
- Είναι βέβαια kitsch.
- Δεν αντιλέγω...
- Αλλά είναι μια προσπάθεια.
- Μου θυμίζει το Μουσείο του Facteur Cheval στη Γαλλία.
- Είναι τόσο παράξενο;
- Δεν το είχε δει. Το γνώριζε από τις περιγραφές στα βιβλία. Ο άλλος κόσμος ήταν πάντα ανοιχτός για τη νοημοσύνη του. Σταμάτησε και τον κοίταξε πιο προσεχτικά.
- Πάλι διάβασες τους νεκρούς! Του χαμογέλασε.
- Ο κόσμος της ήταν το θέατρο, η

παράλληλη ζωή. Ο κόσμος του ήταν τα βιβλία, η άλλη ζωή. Χαμογέλασε κι αυτός.

- Για να γράψω για τους αγέννητους.

Θυμήθηκε το ρολόι της που έλιωνε πάνω στο χέρι της, όπως στους πίνακες του Dalí. Δεν το είχε μαζί της. Η ιδέα είχε γίνει αντικείμενο και το αντικείμενο, κείμενο. Όμως ποιος κοίταζε την ώρα; Ποιος γνώρισε τον Dalí; Εκείνη βέβαια στο Παρίσι.

Εδώ τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Είχαν ένα στοιχείο της Βαρκελώνης ή μάλλον του Gaudí. Δεν συμφωνούσε εκείνη. Εβλεπε το όλο κι όχι τις λεπτομέρειες. Μόνο που αυτό το σπίτι δεν ήταν παρά μία λεπτομέρεια. Μία ψηφίδα από ψηφιδωτά. Ενα πολύχρωμο λουλούδι πάνω στην ασφάλτο. Πώς είχε ξεφυτρώσει σ' εκείνη την γωνία; Ποια ιδέα το είχε ποτίσει; Το εστιατόριο ήταν κλειστό. Δεν πεινούσαν. Πήραν την στροφή, για να το εξετάσουν από την άλλη πλευρά. Εκεί ήταν πιο σκοτεινά. Δεν φαινόταν πια ο ήλιος. Ανάμεσα στις σκιές και στο σκοτάδι πρόσεξαν άλλες λεπτομέρειες. Τα μικρά παιδιά κατασκόπευαν το θησαυρό. Τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Όλα ήταν άτοπα. Το

σπίτι της ουτοπίας ήταν άτοπο. Όχι μια παρεξήγηση, ούτε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, αλλά η θέληση ενός ανθρώπου να δημιουργήσει μία εις άτοπον επαγωγή, μία δημιουργική απαγωγή, θα έλεγε ο Eco. Τους άγγιξε το σπίτι, μα δεν μπορούσαν να το αγγίσουν. Ήταν απαγορευμένο σαν αυτούς.

- Χαίρομαι που μου το έδειξες. Δεν το περίμενα έτσι.
- Μια ιδιομορφία μέσα στην ομαλότητα της πολλαπλότητας.
- Τι είπες πάλι;
- Την αλήθεια.
- Ξέρω, αλλά γιατί τη λες μ' έναν τόσο παράξενο τρόπο;
- Σκέφτηκε σοβαρά αν υπήρχε άλλος, δίχως να εκφυλιστεί η σκέψη.
- Είμαι του Σωκράτη, όχι του Ηράκλειτου. Λέω πάντα τα ίδια, με τον ίδιο τρόπο.
- Καλά, καλά.

Υπήρχε μία διαφορά μεταξύ τους. Εκείνη προτιμούσε τον Αισχύλο, εκείνος τον Σοφοκλή. Αλλά κι οι δύο ήξεραν ότι ο Ευριπίδης ήταν ψεύτης.

- Και τώρα, πού θα με πας;
- Πίσω...
- Πάλι πίσω;
- Σπάνια πάμε πίσω...
- Για τα αρχαία μιλάς τώρα;
- Για τι άλλο;
- Πάμε πίσω τότε!

Της έδωσε το χέρι και το παράξενο ζευγάρι, ο πατέρας κι η κόρη, όπως έλεγαν, επέστρεψαν στο δρόμο της ηρεμίας. Εκείνη την ώρα όμως δεν ήταν τόσο απλό.

Είχε επιστρέψει κι η τετρακίνητη βαρβαρότητα. Η μικρή φοβόταν και τον κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο του. Το σκοτάδι είχε καλύψει τα περισσότερα σπίτια. Όχι όμως ένα πέτρινο.

- Να καθίσουμε λιγάκι εδώ.
- σκαλοπάτια;- Ναι!

Αυτό το χαριτωμένο ναι ήταν μία δέσμευση. Τα δεσμά των δεσμών. Ετσι έπρεπε να γίνει η θεατρική παράσταση. Το παλιό κείμενο υπήρχε. Περίμεναν την μουσική μόνο. Κάθισαν, λοιπόν, πάνω στην πέτρα. Όταν ένωθε την πέτρα, εκείνη είχε το βλέμμα της Αθηνάς. Τίποτα δεν μπορούσε να τη νικήσει εκτός...

- Είδες τα λουλούδια;
- Διάλεξαν αυτό το σπίτι.
- Κι εμείς το διαλέξαμε!
- Αν ήσουν λουλούδι, θα ήσουν...
- Γαρδένια.

Η πέμπτη νότα του αρώματος. Ανακάλεσε την χρωματική γκάμα. Αρχισε να τραγουδά αθόρυβα, αλλά την άκουσε και την ακολούθησε. Ήταν καλό σημά-

δι. Το σπίτι με τα πιάτα στους τοίχους της είχε κάνει καλό, ακόμα κι αν θα το ήθελε διαφορετικό. Σηκώθηκαν ξαφνικά. Έπρεπε να περπατήσουν κάτω από την Ακρόπολη, παράλληλα για να εξετάσουν σε κάθε γωνία τα ψηλά της τείχη. Τίποτα δεν είχε αλλάξει μέσα στις αναμνήσεις της.

Δεν είχε μιλήσει ακόμα γι' αυτό που έλειπε. Ήταν η ώρα της χαράς. Δεν είχε διαβάσει για τους Δαιμονισμένους. Ο Kirilov της ήταν άγνωστος.

- Γιατί δεν βάζουν φως;
- Ποιος; Το κράτος κι η βία;

Η απάντησή του δεν την ξάφνιασε, σαν να την ήξερε εδώ και χρόνια.

- Μ' αρέσει και το λυκόφως...
- Ετσι βλέπουμε διαφορετικά τα πράγματα.

Αυτή ήταν η ιδέα. Η διαφορά κάνει τη διαφορά. Τίποτα άλλο δεν ήταν απαραίτητο. Ετσι πρόσεξαν και το ψηλό κυπαρίσσι. Τους θύμιζε την άλλη ανάγνωση με τον Ορέστη και την Ηλέκτρα. Μία μοναδική παράσταση δίχως θεατές, μία πρόβα δίχως θέαμα, μία ανθρώπινη σχέση.

Το Τέρας δεν ήταν μαζί του. Εκείνη θα το έβλεπε μέσα στο σκοτάδι. Έπρεπε να μελετήσει τις πηγές και τις αναφορές.

Άλλος ένας περίπατος στα μονοπάτια των βιβλίων. Δεν του είχε στείλει κανένα μήνυμα. Δεν είχε βρει ακόμα αυτό που ήθελαν.

Το σκοτάδι ήταν όλο και πιο πυκνό. Όλη η ανθρωπότητα δεν ήταν παρά δύο άνθρωποι στο δρόμο που δεν περίμεναν πια τον Godot.

- Και τι θα κάνουμε τώρα που είμαστε μόνοι;
- Πάντα είμαστε μόνοι, όλοι μας, απλώς που μόνο μερικοί το ξέρουν.
- Και τι αλλάζει αυτό;
- Τίποτα το ιδιαίτερο, μόνο τη ζωή μας!
- Ας πεθάνουμε τότε!
- Και το έργο;
- Σωστά, είναι κι αυτό... Ας πεθάνουμε μετά...
- Μη βιάζεσαι, λαιπόν.
- Θα είμαστε μόνοι, μαζί.
- Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Την πήγε μέχρι το σπίτι της κι επέστρεψε στο δρόμο. Το σπίτι με τα πιάτα στους τοίχους τον περίμενε. Δεν ήταν απλώς ένα καμπίσιο.

Ήταν μία κίνηση, ένα ξεχασμένο νόημα. Υποσχέθηκε πως θα το είχε στο νου όσο ήταν ζωντανός, δίχως να ξέρει πόσο θα άντεχε για να γίνει το έργο. Κοίταξε την Ακρόπολη. Κι αυτή περίμενε.

Γεωπαθητικό Στρες

Επιβλαβείς Επιδράσεις Γήινης Ακτινοβολίας

Είναι γενικά παραδεκτό πως η έκθεση σε ιδιάζουσες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες συμβάλλει στην πρόκληση διαφόρων ανωμαλιών στην υγεία μας.

Η ηλεκτρορύπανση έχει λάβει τεράστιες διάστασης με αποτέλεσμα την διακύβευση της ανθρώπινης ζωής και του οικοσυστήματος.

Το φάσμα των ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών είναι τεράστιο και παρόλα αυτά οι κίνδυνοι παραμένουν άγνωστοι στους περισσότερους από εμάς.

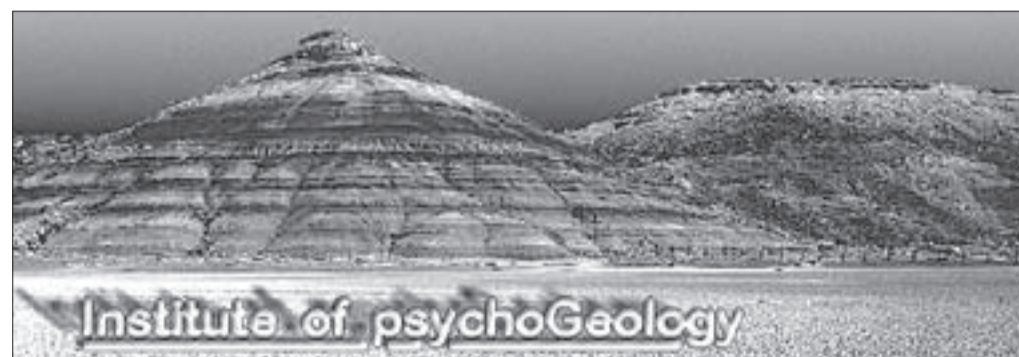
Εκτός από τις γνωστές τεχνητές ακτινοβολίες που η αλόγιστη χρήση τους επιφέρει στον άνθρωπο σοβαρές ασθένειες, υπάρχει και η ακτινοβολία των γεωπαθητικών ζωνών, το λεγόμενο Γεωπαθητικό *Στρες.

Ο George Lakhovsky επινόησε τον όρο Geopathy το 1930, όπου και κατέληξε ότι το Γεωπαθητικό Στρες προκαλεί στο ανθρώπινο σώμα πολύ ψηλότερους κρυσταλλικούς (ψηλότερες συχνότητες) από το κανονικό, επηρεάζοντας το ανοσοποιητικό σύστημα.

{Μεταβάλλει την ένταση του

τοπικού Γεωμαγνητικού πεδίου}.

Το Γεωπαθητικό Στρες μπορεί να προκαλέσει σοβαρά προβλήματα υγείας αν το άτομο εκτίθεται για μακρά χρονικά διαστήματα σ' αυτό, όπως για παράδειγμα αν κοιμάται σ' ένα τέτοιο μέρος. Κατά πρόε-κταση, μπορούμε να ορίσουμε το Γεωπαθητικό Στρες ως τη δυσμενή αντίδραση του βιολογικού μας συστήματος στην έκθεση βλαβερής γήινης ακτινοβολίας. Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας έκθεσης προκαλεί φυσικές, συναισθηματικές και διανοητικές παθήσεις - διάφορες μορφές καρκίνου, καρδιακές παθήσεις, σύνδρομο του αιφνίδιου θανάτου στα νήπια, (ορμονικό σύστημα) προβλήματα εγκυμοσύνης, αλλεργίες, άσθμα, αρθρίτιδες, σύνδρομο της χρόνιας κούρασης κ.ά. Επιπτώσεις υπάρχουν επίσης και στη γονιμότητα ανδρών και γυναικών, ανάλογα με το πόσο έχουν εκτεθεί στο Γεωπαθητικό Στρες. Σύμφωνα με έρευνες που έχουν γίνει σχετικά με την υπογονιμότητα ανδρών και γυναικών, φαίνεται πως εκτός των συνηθισμέ-

νων παραγόντων υπάρχει και μεγάλη σχέση μεταξύ υπογονιμότητας και Γεωπαθητικού Στρες.

Το Γ. Σ. δεν μας αρρωσταίνει από μόνο του, αλλά αποδυναμώνει το ανοσοποιητικό μας σύστημα.

Σύμφωνα με τον Dr. Nieper, ευρέως γνωστό καρκιнологό, γράφει στο βιβλίο του — Revolution in Technology Medicine and Society - = Σύμφωνα με μελέτες και έρευνες που έχω κάνει, τουλάχιστον 92% των καρκινοπαθών που έχω εξετάσει, είχαν παραμείνει για μακρά χρονικά διαστήματα πάνω από ζώνες Γ.Σ. =, Ο καρκίνος σαν αρρώστια «τοποθεσίας» έχει γίνει ευρέως αποδεκτό ανάμεσα σε

πολλούς καρκιнологούς στη Γερμανία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, προτρέποντας μάλιστα τους ασθενείς να μην κοιμούνται στο ίδιο μέρος όπου κοιμόντουσαν όταν συνειδητοποίησαν την αρρώστια τους.

Οι πιο κοινές ενδείξεις Γ.Σ. είναι σε γενικές γραμμές, οι εξής: Θεραπευτικές αγωγές που δεν φέρνουν αποτελέσματα λόγω της συνεχούς έκθεσης του ασθενή στα βλαβερά γεωμαγνητικά πεδία, όχι καλής ποιότητας ύπνος, γιατί το κρεβάτι βρίσκεται πάνω σε γεωπαθητική ζώνη με αποτέλεσμα ο εγκέφαλος να μην παράγει ικανοποιητικές ποσότητες σεροτονίνης, όπως επίσης και δυσλειτουργία των

εγκεφαλικών κυμάτων Beta, Alpha, Theta και Delta. Διάφορες εκδηλώσεις του συνδρόμου πανικού, νευρική κατάσταση, χλομάδα, χρόνια κούραση, κούραση μετά το πρωινό ξύπνημα, πόνοι στην πλάτη κλπ.

Βασικές πηγές βλαβερών ακτινοβολιών που προκαλούν Γεωπαθητικό Στρες είναι: Υπόγειες φλέβες νερού, οι κόμβοι των ενεργειακών δικτυωμάτων Hartmann και Curry που αποτελούν μέρος των λεπτών ενεργειακών Γεωπλεγμάτων του πλανήτη μας, γεωλογικές ανωμαλίες, μεταλλιογενείς φλέβες, διάφορα πετρώματα όπως ο γρανίτης, διάφορες μη ευεργετικές ενεργειακές γραμμές και δίκες

και οι διάφορες τεχνητές και αρνητικές ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες.

Επίσης ο συνδυασμός εναλλασσόμενων ηλεκτρομαγνητικών πεδίων και ακτινοβολιών που προέρχονται από υπόγειες φλέβες νερού δημιουργούν καρκινογενέσεις.

Καταληκτικά, όσον αφορά τα μέτρα προστασίας, θεωρώ απαραίτητη την ενημέρωση περί τέτοιων αρνητικών ακτινοβολιών και άμεση ανάγκη την μεσολάβηση ενεργειακού συμβούλου για εντοπισμό τυχών επιβλαβών ενεργειών.

* Η λέξη παράγεται από το πρόθεμα “εω”, που σημαίνει “της γης” και την κατάληξη “πάθος” του ρήματος πάσχω.

Ευτύχιος Χριστοδούλου
Σύμβουλος
Περιβαλλοντικών Ενεργειών
(Γεωπαθητικό Στρες,
Οικολογία Κατοικίας, Λύσεις
σε αυθαίρετες παρεμβάσεις
στο περιβάλλον).
Registered Professional of the
British Society of Dowsers, UK.
Τηλ.: 26 942049 - 99 548021